Ч. 102 Субота 9 (21) мая 1898. Рік VIII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·75
Поодиноке число 3 кр.

Наші шкільні справи.

Про се пише „Руслан“:

Довідуємо ся з посольских кругів, що компетентні краєві власти полагодили як слід всї шкільні справи, порушені нашими послами на сегорічній сесиї соймовій і що реферати дотичні в сих справах відійшли вже до міністерства просьвіти. Дотичить се головно заснованя четвертої рускої ґімназиї в Тернополи, установленя лекторів для руского язика на обох університетах і заведеня в польских ґімназиях всеї Галичини науки руского язика яко предмету взглядно обовязкового.

Що до рускої ґімназиї в Тернополи, то краєва шкільна рада, виповняючи точно постанову краєвого сойму, предложила міністерству просьвіти, щоби згадана інституция була уведена в жите вже з слідуючим шкільним роком 1898/9. Рада шкільна постарала ся також о се, щоби на разі для уміщеня чотирох низших кляс найти відповідний льокаль в Тернополи. О скілько нам сказано, то низші кляси, заким правительство приступить до будови окремого шкільного будинку, будуть уміщені в забудованях оо. Єзуїтів зовсім виґідно. Щоби заведеню першої рускої кляси не стояла в дорозі ся обставина, що по причині обструкциї в буджет державний годі буде вставити відповідну позицию на покрите коштів, то краєва шкільна рада устроїла сї річи так, що на 4 місяцї сего року держава не понесе ніяких видатків. До веденя першої рускої кляси будуть придїлені дві сили учительскі.

Що до установленя лекторів для руского язика на обох університетах, котрі то лектори мали би задачу, подавати науку руского язика урядникам, що схотїли би присвоїти собі знанє сего язика, то рішенє сеї справи в найкоротшім часї буде зависїти від самого міністерства просьвіти. Наші посли державної ради мусять сю справу як належить ся припильнувати у Відни і постарати ся у дра Кайцля яко міністра скарбу о відповідне покрите буджетове.

Наука руского язика в школах середних яко предмету взглядно обовязкового не представить великих трудностий в тій формі, в якій краєва рада шкільна представила єї п. міністрови просьвіти. Наука ся буде починати ся в польских ґімназиях всхідної Галичини для польскої молодежи з четвертою клясою ґімназияльною. В тій клясї зможе собі польска молодїж всхідної Галичини пригадати набуті вже в народних школах початки руского язика так, що відтак в висших клясах, в V. VI. і VII., зможе враз з рускою молодежию слухати лекций руского язика. В VIII. клясї прийде до того наука язика староцерковного чи староруского. В західній Галичині, де польска молодїж не винесла знаня руского язика з народних шкіл, плян лекцийний буде той самий, що і тепер, с. є. там буде молодїж подїлена на два відділи, низший початковий курс науки і висший.

Позитивні ті здобутки наших соймових послів нотуємо з вдоволенем. З вдоволенем приймаємо також до відомости, що компетентні власти краєві віднесли ся до скорої полагоди сих для Русинів так жизнених справ з всякою льояльностию. Не похибнемось притім, наколи скажемо, що ті культурні здобутки будуть для галицкої Руси з ювилейнім роцї єї відродженя цінним подарком.

Додамо до того, що буковиньскі Русини внесли сего року на руки свого посла, сов. Винницкого, два представленя до міністерства просьвіти, котрі, сподїємось, будуть також успішно полагоджені. Они домагають ся знесеня утраквізму в паралельних клясах ґімназиї черновецкої і заснованя першої рускої учительскої семінариї в Чернівцях. Утраквізм русконїмецкий показав ся непрактичним, а заснованє учительскої семинариї з руским язиком викладовим на Буковині представляє ся дуже пекучою справою. Доси будучі учителї для руских народних шкіл приготовлялись виключно в нїмецкій семинариї учительскій.

Хто розуміє, яку вагу в розвою народа має национальна школа, той схоче признати і ту маленьку прислугу, яку подали сего року рускі посли свому народови. Сталось се вправдї без шуму і величаня, але — стало ся...

Вісти політичні.

(Делеґациї. — Европейска праса о промові льорда Чемберлена.— Положенє в Італиї).

На вчерашнім засїданю буджетової комісиї австрийскої делеґациї були присутні: міністер ґр. Ґолуховский, ґр. Калляй, ґен. Кріґгаммер і адмірал Шпавн. Наради вели ся над буджетом міністерства заграничних справ. Референт Думба зазначив потребу піднесеня торговлї Австро-Угорщини з Малою Азию, в чім повинні з правительством дїлати спільно самі купцї і фабриканти австро-угорскі. Референт вніс, щоби ухвалити довірє до мирної заграничної полїтики Міністра і подяку за неї, як також за змаганя, щоби піднести австро-угорский промисл і торговлю. Справозданє Думби

1)

Полонений на Кавказї.

(Правдива подія — гр. Ф. Толстоя. — З росийского).

I.

Один молодий шляхтич служив офіцирам на Кавказї. Називав ся Шілїн.

Одного дня прийшов лист з дому. Єго стара мати писала: „Я вже постаріла ся і хотїла би ще раз перед смертию побачити мого улюбленого сина. Приїдь попращати ся зі мною, віддай менї послїдну прислугу а потім їдь з Богом до твоєї служби. Але оглянула ся для тебе і за жінкою: она розумна, хороша і має село. Як собі єї сподобаєш, то можеш єї взяти і на все тут лишити ся“.

І Шілїн погадав собі: „То правда, мати вже ослабла, може й не побачу єї нїколи. Треба їхати, а як дївчина хороша, то можна би й оженити ся“.

Пішов до свого полковника, взяв відпустку, попращав ся з товаришами, купив своїм воякам чотири ведра горівки на пращанє і приладив ся до від'їзду.

Тодї була війна на Кавказї. Дорогами не можна було переїхати нї в день нї в ночи. Коли який Росиянин виїхав або вийшов з укріпленого міста, то єго зараз ловили Татари і убивали або гнали до неволї в гори. Тому заряджено, що два рази в тиждни мали вояки супроводити подорожних з одної кріпости до другої. На переді і з заду ішло войско, а в середині їхали подорожні.

Дїяло ся в лїтї. Раненько зібрало ся перед кріпостию кільканайцять возів, войско вийшло і рушило в похід. Шілїн їхав верхом, але єго річи везено на фірах. —

Так уїхала каравана яких 25 верстов. Похід ішов поволи; то вояки задержали ся, то злетїло колесо або кінь станув і всї ставали та ждали.

Сонце стояло вже з полудня, а каравана уйшла ледве половину дороги. Порох, душність, спека а нїгде нїякого сховку. Степ був пустий: нї одної деревини, нї корчика вздовж цїлої дороги.

Шілїн поїхав наперед, задержав відтак коня і ждав, доки не наспіє товариство. Він чув, що там за ним трублять, то був знак, аби внов задержати ся. І Шілїн погадав собі:

— Щоби то було, як би я поїхав дальше сам, без вояків? Кінь добрий, нападуть Татари то втечу. Або може не їхати?

Так стояв і думав. Надїхав другий офіцир до него Костилїн з рушницею і сказав:

— Шілїн, їдьмо дальше самі. Я вже сили трачу, хочу їсти. А та спека! Мою сорочку можна крутити як змочене полотно.

Костилїн був тяжкий, грубий хлоп, червоний як бурак а піт аж заливав єго. Шілїн думав хвильку, а відтак спитав:

— Чи твоя рушниця набита?

— Набита.

— Ну, то їдьмо. Але даймо собі слово, держати ся разом, нехай буде що хоче.

І они поїхали дорогою наперед. Їхали степом, розмавляли і розглядали ся на всї сторони. Довкола можна було далеко видїти.

Коли степ скінчив ся, пішла дорога поміж двома горами вузким яром. Шілїн відозвав ся:

— Виїдьмо на гору і розгляньмо ся, инакше можуть на нас несподївано напасти.

— По що, їдьмо лиш наперед.

Але Шілїн не зважав на ті слова.

Не можна — відповів — зажди тут на долинї, я виїду сам на гору і погляну.

І він вернув конем в ліво під гору. Шілїн мав мисливского коня, котрого ще лошатем купив за сто рублїв з табуна і сам уїздив. Кінь мов на крилах виніс єго на вершок. Ледве там опинив ся, побачив недалеко громадку татарских їздцїв. Було їх до трийцять люда. Він скоро завернув коня, але й Татари побачили єго, пустили ся за ним, і женучи ґальопом, добували своїх рушниць. Шілїн гнав як вихор з гори і кричав до Костилїна:

— Стріляй! — А до свого коня приговорював: — Ратуй мене вороний, біжи і не спотикай ся — бо инакше я пропав. Як возьму рушницю, то сам не піддам ся.

ухвалила комісия разом з внесенем. — Відтак розпочала ся розправа над буджетом міністерства війни в відділї маринарки. Референтом того буджету був ґр. Цедтвіц а адмірал Шпавн давав в дискусиї поясненя що до ріжних дрібних справ маринарских. По подяці ґр. Штірґка для адмірала за поясненя, ухвалила комісия маринарский кредит разом з додатковим 30-міліоновим войсковим кредитом. Перед замкненем засїданя вибрала комісия Думбу своїм ґенеральним справоздавцем зі всїх буджетових предложень.

Промова льорда Чемберлена, подана нами передвчера, наробила в европейскій прасї великого шуму. І справдї промова була остра і як на такі непевні часи, не заповідає нїчого доброго. Очевидно, що анґлійска праса дуже вдоволена з неї і пише, що Чемберлен говорив з души анґлійского народа. Не так дивить ся на ту справу праса инших країв европейских. І так на пр. французкий Journal des Debats пише:

Чемберлен бачить положенє Анґлії грізним і шукає за союзниками. Але де найти їх? На се питанє він сам не годен відповісти. Згадує лиш, що Анґлія мусить і на дальше удержувати дружні відносини з Америкою. Се вправдї щось значить. Анґлія стремить до союза з Америкою. Она-ж в нинїшній війнї з Ішпанїєю мимо неутральности симпатизує з Америкою. Она готова і на більші уступства в користь Америки. Ми розуміємо сю полїтику. Але що скаже до сего всего Европа? З Росиєю Чемберлен миритись не хоче. Чи числить він на союз з Нїмеччиною? Нїмеччина мабуть не дуже похопна до такого союза, а за можливий союз велїла би собі дуже дорого заплатити. З ким же ж хоче Анґлія лучити ся в Европі? З Австриєю і Ішпанїєю мабуть нї. Тут нема спільних інтересів. Лишилась би ще Італія, але она занята тепер сама собою. Дїйстно труднє положенє Анґлії. Она засуджена оглядати ся лише на Америку. Чи їй се вистане?

Праса нїмецка віднесла ся дуже поважно до промови Чемберлена, але додає, що Анґлія на разї не приготовлена на війну, котрою грозить. Анґлія думала може про тридержавний союз з Америкою і Японом? Так на днях Росия підорвала сї надії, помирившись з Японом на Кореї. Дехто ворожить, що Анґлія готова викликати сьвітову війну.

Праса росийска, найбільше інтерессована, сумнїває ся, чи Америка схотїла би подати руку Анґлії. Америка могла би війти в союз з Анґлією хиба за цїну відступленя Филипин, котрі відтак мусїла би продати Анґлії. Як би так було, то тодї Росия, Нїмеччина і Франция відчули би потребу, супротивитись такій акциї, а то в обороні своїх інтересів на азийскім всходї. Тодї годї би Европі заховати неутральність в теперішній ішпаньско-американьскій війнї. Росия з своїми союзниками не могла би байдужно дивити ся, як Анґлія розсїдає ся на Филипинах.

В Італії тревають все ще арештованя. В Міляні арештовано знов 71 осіб. Всї виднїйші републиканцї і социялїсти арештовані. В Міляні розвязано социялїстичне товариство, засноване з запису (10 міліонів франків) міліонера Льорка. В провінциї Барі увязнено звиж тисяч осіб. Розвязано взагалї 112 радикальних клюбів і заборонено видавати 30 часописий. В Імолї арештовано цїлу редакцию социялїстичної часописи Movimento під закидом зради державної. — Як доносить Tribuna, утїкло з Ґенцано коло Риму 150 селян до лїсів зі страху перед арештованем за участь в розрухах. Тепер нападають они околицю міста Веллєтрі.

Новинки.

Львів дня 20-го мая 1898.

— **До Сьвятої Землї** виїхав був перед Великодними сьвятами з Галичини о. Дуткевич, сьвященик з Брідщини з женою. Наші паломники їхали разом з великою дружиною австрийскою, зложеною з представителів всїх австрийских народів. З Русинів було між паломниками лише їх двоє. Подорож була щаслива і путники прибули в здоровлю до Єрусалима, де звидїли всї головні місця. Були також у Вифлеемі і у сьв. Івана, то є в тім місци, де він родив ся. В четвер 28-го цьвітня правив о. Дуткевич службу Божу в печері „кровавого поту Ісуса Христа“ під Оливною горою в Гефтсиманії. В понедїлок дня 2-го мая правив о. Дуткевич службу Божу в каплици при стовпі битя Ісуса, ві второк у Вифлеємі в печері над гробом „Іродом ізбіяних Христа ради младенцев“, в середу в церкві Спасителя, в четвер в Гефтсиманії, в пятницю в каплици, де Христос явив ся Марії Магдалинї, а в суботу в підземній печері сьв. Єлени. Що день о 4-ій годинї пополудни відбуває ся процесия по сьв. місцях, під проводом оо. Францисканів, котрі держать в своїх руках найбільше таких місць. До процесиї прилучають ся також і приватні драгомани, котрі ломаною нїмеччиною бреплуть безличнo всьо, що лиш їм подобає ся. За цїлий сей час триває непогода, але спека. Від самого початку подорожи до 30 цьвітня, т. є. через 4 тижні подорожні не бачили дощу, а в виду слоти і зимна, які у нас тривали через цїлий минувший місяць, дивно їм виглядає тамошний тропікальний жар. Дві річи докiкають подорожним: брак цигар, бо тамошні є дуже недобрі, а друга річ, то жебрацтво, котре є так влїзливе і арогантне, що всї австрийскі путники перед ними формально втїкають. Скрізь видко множество монахів ріжного чина, народностий і калїбру; по більшій части брудні і обдерті, лиш Греки і Вірмени відзначають ся елеґантностию. З послушників (т. є. братчиків) найгірше виглядають росийскі і коптийскі. Послїднї майже завсїгди босі — До суботи 30 цьвітня звидїли пп. Дуткевичі всї знатнїйші місця, зробили поїздку на гору Оливну, з котрої представляє ся хороший вид на далеку окрестність аж до Мертвого моря, що его з відтам дуже добре видко. Поворот до вітчини почав ся вже дня 7 мая вечером.

— **З руско-народного театру.** Тілько на три представленя прибуває наш театр до Львова в переїздї до Перемишля. В пятницю дня 20 мая представить ся „Свекруха“, комедия в 3 актах Л. Лопатиньского; в суботу 21 мая „Запорожець за Дунаєм“, опера 4 актах Артемовского з новою обсадою: пані Ф. Лопатиньскої в партиї Одарки (Карасихи), п. І. Рубчака яко Карася, панни К. Коссаківної яко Оксани і п. Григоровича яко Андрія. В недїлю дня 22 мая „До Бразилії!“ образ з еміґрацийного руху в 4-ох актах Л. Лопатиньского.

— **Народне віче** відбуде ся дня 27 мая с. р. в Сяноцї в сали повітової Ради для відпразнованя ювилея 50-лїтного царствованя Єго Вел. Франц-Йосифа І. і в память знесеня панщини з такою проґрамою: 1. Торжественна соборна литургія за благоденствіє Єго Величества о 9-ій годинї рано. 2. О годинї $10^1/_2$ відкрите віча промовою предсїдателя повітового товариства „Сяноцка Народна Рада“. 3. Річ „О панщинї, о єї знесеню і свободї“. 4. Реферат о полїтичних правах Русинів і 5. Внесеня вічевих гостий.

— **Отворенє читальнї „Просьвіти“** відбуло ся дня 15-го мая в Черници, брідского повіта. Около заснованя читальнї потрудив ся головно о. Михайло Ваврик. Членів вписало ся на разї звиж 70 з річною вкладкою для заможнїйших по 50 кр. а для убожших по 25 кр. Головою вибрано о. Ваврика, а его заступником господаря Олександра Петришина.

— **Столїтні роковини уродин** славного польского поета Адама Мицкевича, будуть обходити галицкі Поляки дуже торжественно. У Львові відбуде ся в недїлю дня 22 с. м. торжественний похід в честь Мицкевича, в котрім возьмуть участь всї інституциї, товариства і корпорациї. Похід перейде з ратуша улицями Театральною, площию сьв. Духа, ул. Ягайлоньскою, Мицкевича, Маршалківскою, Словацкого, Оссолиньских, Коперника на площу Марияцку до місця призначеного під памятник для поета. По промовах і по торжестві перед триюмфальними воротами, верне похід площию Марияцкою і ул. Галицкою до ратуша. Вечером буде місто ілюміноване.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць оповіщує:** Почавши від 22-го мая, аж до 11-го вересня с. р. включно, переходити будуть поміж Львовом і Зимноводою-Рудном поїзди льокальні, а то: ч. 31, приходячий до Львова о 7 годинї, 30 минут рано, і

Але Костилїн замість ждати, пігнав, скоро лиш побачив Татарів, з диким поспіхом в напрямі кріпости. Нагайкою бив коня то з одного то з другого боку. В туманї пороху видко було лиш як хвіст коня маяв.

Шілїн порозумів своє небезпечне положенє. Єму випала рушниця, а самою шаблею не можна було нїчого вдїяти. Він пігнав конем назад до каравани і мав надію утечи. В тім побачив, як шістьох Татарів забігає єму з боку дорогу. Він мав вправдї доброго коня, але они мали ще лїпші і забігли єму дорогу. Хотїв завернути, але кінь біг вже з таким розгоном, що не можна було его здержати і летїв просто на Татарів. Він бачив як якийсь рудобородий Татарин наближав ся до него на сивім кони. бачив як сопів, щирив зуби і прицїляв ся.

— Ах — гадав Шілїн — знаю я вас, чорти. Попаду живий у ваші руки, то нагаями покалїчите і вкинете в яму. Живий не можу впасти вам в руки.

Шілїн був малий, але відважний чоловік. Витягнув шаблю і пустив ся просто на рудобородого Татарина, гадаючи собі: Або переїду его, або розлуплю голову на двоє.

На жаль не міг Шілїн того зробити; ззозад него вистрілили і его кін поцїлений упав на землю і придавив Шілїнови ногу.

Хотїв підняти ся, але в однїй хвили звалило ся на него двох вонючих Татарів і скрутили єму руки назад. Він кинув собою і струтив з себе Татарів, але прискочило ще трох других і почали его бити кольбами рушниць по голові. Єму потемнїло перед очима і він упав на землю. Татари вхопили его, взяли ремені, які все мали з собою, звязали єму руки на спинї і поволїкли до сїдла. Здерли єму шапку з голови, здоймили чоботи, перешукали всї кишенї, забрали гроші і годинник та подерли на нїм цїле одїнє. Шілїн оглянув ся за своїм конем. Лежав так як упав і бив ногами, але не міг підняти ся; в голові мав дїру, звідки випливала чорна кров і закрасила довкола землю.

Один Татарин приступив до коня і почав знимати в него сїдло. Але що кінь все ще мучив ся — то Татарин витягнув кинжал і перерізав єму гортанку. Дав ся чути голос подібний до свисту, кінь здрогнув і здох.

Тепер здоймили з него Татари сїдло і упряж. Рудобородий всїв на коня а другі подали єму Шілїна на сїдло, привязали его, аби не упав, до пояса Татарина і взяли его з собою в гори.

Шілїн сидїв за Татарином і сопив ся, а его лице дотикало татарских плечий. Крім широких плечий, товстої шиї і голеної синявої голови під шапкою не бачив нїчого. Шілїнова голова була розбита, скипіла кров прилипла до скраний. Але він не міг нї поправити ся нї обтерти крови. Руки були так сильно звязані, що він чув у вставах сильний біль.

Довго їхали з гори на гору і коли перейшли якусь ріку, дістали ся на дорогу і поїхали нею вздовж вузкої долини.

Шілїн хотїв уважати, куди їдуть, але его очи були заліплені кровю а він не міг єї обтерти.

Між тим смеркло ся; переїхавши ще через малу ріку, почали вибирати ся на каменисту гору і нараз запахло димом. Озвав ся брехіт псів, они приїхали до авла (татарского села). Татари позлазили з коний, збігли ся татарскі дїти, обступили Шілїна, свистали, тїшили ся і стали на него кидати камінем.

Татарин розігнав дїтвору, здоймив Шілїна з коня і покликав наймита. Появив ся Ногаєць з сильними вистаючими лицявими кістьми. Сорочка на нїм була подерта, груди були цїлком нагі. Татарин видав єму якийсь приказ. Наймит приніс диби: два дубові клецки, обиті на обох кінцях зелїзними перстенями. При однім перстени висїв ланцух і колодка.

Шілїнови розвязали руки і закувавши его в диби, поведено до шопи. Тут втрутили его до середини і замкнули за ним двері. Шілїн упав на гній. Якийсь час лежав там, відтак руками почав глядати за якимсь лїпшим місцем на нічліг.

II.

Майже цїлу ніч не замкнув Шілїн ока. Ночи були короткі. Він побачив крізь шпару ясність. Встав, приступив до неї і почав дивити ся.

ч. 32, відходячий зі Львова о 3 год. 16 мин. по полудни (час середно-европейский). Подрібний розклад їзди згаданих поїздів оповіщено афішами. — При тім звертає ся увагу, що білети до тих поїздів набувати можна також в зелїзничім бюрі інформацийнім (ул. 3, мая, готель Імперіяль), в годинах урядових, а то в будні дни від 8. до 3. пополудни, а в недїлї і сьвята від 8. рано до 12 в полудне.

— **Ювилей знесеня панщини** обходили вчера львівскі Русини дуже торжественно. З провінциї з'їхало ся богато селян, сьвященників і сьвітскої інтелїґенциї. Рано о 9 годині відбуло ся в церкві Успенїя Пр. Богородицї торжественне богослуженє, по котрім зібрані рушили походом на Високий замок, де відбуло ся віче. На віче прибуло около 3000 народа. О годинї 11½ відкрив віче п. Романчук довшою промовою. По промові п. Романчука забрав голос др. Окуневский і виголосив промову на тему: „Ювилей 48 р. і галицкі Русини". Відтак промавляли ще: бувший посол. селянин Йос. Гурок, о. Давидяк і академик Сьокало. В часї промови того пана прийшло до скандалу. Коли він сказав, що говорить в імени рускої молодежи, запротестовали академики народовцї, счинив ся заколот, москальофіли почали кричати: „зрада" і розпочали бійку. Скінчило ся на тім, що двох академиків: Дурбака і Всесоловского досить тяжко покалїчено. а прочих виперто поза огорожу реставрацийної площі, де відбувало ся віче. Супротив того розвязав комісар поліциї Венц віче і промова послїдного бесїдника о. Гушалевича мусїла відпасти. По вічи удали ся участники при співі: „Мир вам братя" в поході з Замку до нової Успеньскої церкви при Народнім Домі, на чім о годинї 3-ій з полудня віче закінчило ся. О 5-ій годинї відбув ся концерт в Народнім Домі. Народу прибуло тілько, що саля не могла помістити всїх слухачів. На концертї грала селяньска оркестра і співав селяньский хор. Молодші члени „Бояна", котрий мав виконати найбільше точок програми, відтягнули ся від концерту, з причини ранїшної бійки на замку.

— **Кілько робітників займає львівский маґістрат?** Від часу, коли рада громадска рішила прийти з помочию бідним верствам населеня міста Львова, приймаючи більше число робітників, зголошували ся робітники як слїдує: Дня 12 мая зголосило ся 651 звичайних, 17 надзвичайних робітників. з котрих 5 покинуло роботу того самого дня. Дня 13 мая зголосило 666 звичайних робітників, з них 9 покинули роботу. Дня 14 мая робило 612 звичайних і 202 надзвичайних. Надзвичайні робітники неспокійні люди, они невдоволені з того, що мусять працювати. В суботу вечером по виплатї викрикували против міского інжинера, побили надзорця Волгана, а контрольора Бема з трудом оборонили візники. Дня 16 мая робило 610 звичайних і 524 надзвичайних робітників. Між ними було всього 20% львівских, а 80% позальвівских робітників. Роздїл робітників на партиї відбуває ся під надзором 15 поліцийних вояків, аби не допустити до забурень.

— **Катастрофа на корабли.** Вчера перед полуднем експльодував на Молдаві в Празї котел малого парохода „Франц Йосиф". Тиснене воздуха було таке сильне, що на побережи Паляцкого попукали шиби у вікнах. Кусники корабля падали аж на дахи чотироповерхових прибережних домів. На корабли було около 30 осіб. В місті ходили пересадні поголоски, що убитих єсть около 300 осіб. Доси віднайдено трупи трех осіб. Богато осіб покалїчених. Машиніста увязнено. Як сильний був вибух, видко з того, що одну дитину підкинуло в гору до висоти другого поверха.

— **Страшне житє.** В Штрасбурзї померла сими днями в 86-тім роцї житя панна Амалїя Маґнус, одна з жертв облоги того міста в 1870 р. в часї француско-нїмецкої війни. Дня 4 серпня 1870 р. упала до мешканя панни Маґнус бомба. Бомба експльодуючи так покалїчила нещастній руки і ноги, що треба їх було відтяти. Панна Маґнус, а радше єї кадовб, жила по тих страшних муках ще 28 лїт, очевидно заєдно лежачи в лїжку.

Телеґрами.

Відень 20 мая. Австрийска делеґация збере ся на засїдане дня 23 мая.

Рим 20 мая. Скликано парлямент на червень.

Льондон 20 мая. Помер славний анґлїйский полїтик Ґледстон. Парлямент на знак жалоби закрив засїдане. Королївский дім переслав родинї Ґледстона кондоленцию, а правительство поставить внесене, аби єго похоронити на кошт держави і поставити єму памятник.

Новий Йорк 20 мая. Доносять з ріжних місць, що бачено іспаньску фльоту в дорозї до берегів Сполучених Держав.

Мадрид 20 мая. Американьскі кораблї бомбардували місто Сант-яґо де Куба, але не вдїяли пїякої шкоди. — Ворохобники кілька разів нападали в тих днях на іспаньскі войска і всюди потерпіли поражку.

Мадрид 20 мая. В портах іспаньских уоружують ся дві нові фльоти воєнні. Одна буде числити два панцирники і 7 инших кораблїв, а друга чотири кораблї.

Уешінґтон 20 мая. Сенат згодив ся, аби затягнути позичку 300 міліонів долярів на кошти веденя війни.

Перед єго очами простягла ся дорога, що вела в долину, по правій руцї стояла татарска (хата) і два дерева коло неї. На дорозї лежав чорний пес, коза з кітлятами ходила по подвірю і пасла ся. Він побачив ще дуже молоду Татарку в червоній сорочцї, підперезану, в штанах і черевиках, з головою прикритою кафтаном. На голові несла бляшану коновку з водою і йшла з долини. За руку вела обголеного малого татарского хлопця одїтого лиш в сорочку. Татарка з водою увійшла до саклї, а на подвіре вийшов вчерашний рудий Татарин. Мав на собі шовковий короткий кафтан, на рамени при поясї висїв сріблом окований кинжал, на ногах мав черевики, але без панчіх. Хвильку постояв, видав наймитови якісь прикази і відійшов.

Відтак переїхало двох хлопців, що напували коний. Писки коний були мокрі. Згодом збігли ся хлопцї з села. Були одїті лиш в сорочки, голови у всїх були голені. Они взяли довгий прут, підійшли до шопи і почали крізь шпару заглядати і дразнити прутом полоненого. Коли Шілїн кричав на них, відскакували від стїни і утїкали.

Але Шілїн хотїв пити, єго горло цілком висхло і він гадав: „Коби лиш хто прийшов подивити ся до мене". Втім почув, що отвирають ся двері. Увійшов рудий Татарин, а з ним ще один, трохи низший і чорнійший на лици. Він мав чорні, блискучі очи, червоне лице і малу підстрижену борідку. Був веселий і заєдно сьміяв ся. Одїтий був ще лїпше як тамтой: єго кафтан з синього шовку був обшитий золотими тороками. При поясї мав великий кинжал в срібній оправі; малї черевики з червоного сафіяну були також вишивані сріблом; на малих, хороших черевиках мав другі, більші. Шапка була біла, з дрібного кожушка.

Рудий Татарин увійшов до середини, сказав щось, може якийсь проклін і оперши ся о одвірок, задержав ся. Бавив ся своїм кинжалом і дивив ся з боку як вовк на Шілїна. Не так другий Татарин: легко, звинно увійшов до шопи, приступив до Шілїна, поклепав єго по рамени, прикучнув на земли і почав щось по татарски оповідати, при чім то моргав очима, то прицмокував і повтаряв часто слова:

— Харашо Урус! (Добре Росиянине!)

На жаль Шілїн нічого не розумів з єго говореня і лиш просив:

— Пити дайте, дайте води.

Чорний Татарин сьміяв ся.

— Хорошо Урус — і дальше оповідав.

Шілїн показував устами і руками, що хоче пити.

Вкінци зрозумів єго Татарин. Голосно засьміяв ся, виглянув на подвіре і крикнув:

— Діна!

(Дальше буде).

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1898, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·35	2·50	10·40	4·10	8·50	6·40	—
Підволочиск	—	1·55	6·—	—	9·35	11·—	—
Підвол. з Підз.	6·15	2·08	—	—	9·50	11·27	—
Іцкан	6·15	2·40	—	10·05	—	6·30	10·55
Ярослава	—	—	—	4·55	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·55	7·10	—	—
Тернополя	—	—	—	—	6·55	—	—
Гребенова ¹)	—	—	—	—	9·15	—	—
Стрия, Сколього ²)	—	—	—	—	—	—	3·00
Лавочного	—	—	—	5·20	—	—	7·00
Зимної Води ³)	—	—	—	—	3·16	—	—
Бруховичь ⁴)	—	—	—	—	2·15	—	—
Бруховичь ⁵)	—	—	—	—	3·26	—	—
Янова	—	—	—	9·25	12·50⁶	8·40⁷	—
Янова	—	—	—	—	—	3·11	6·20⁸

¹) Від 10 липня до 31 серпня. ²) До Сколього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. ³) Від 8 мая до 11 вересня. ⁴) Від 8 мая до 11 вересня в недїлї і сьвята. ⁵) Від 8 мая до 11 вересня в будні дни. ⁶) Від 1 липня до 15 вересня лише в недїлї і сьвята. ⁷) Від 1 червня до 15 вересня вкл. лише в будні дни. ⁸) Від 1 до 31 мая вкл. що день, від 1 червня до 15 вересня вкл. лише в недїлї і сьвята.

Поїзд олискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Приходять з

Кракова	1·30	5·10	8·45	9·15	6·10	9·10	—
Підволочиск	2·30	9·55	—	—	—	3·30	5·25
Підвол. з Підз.	2·15	9·39	—	—	—	3·04	5·—
Іцкан	9·15	1·50	—	—	6·45	5·40	10·35
Тернополя	—	—	—	7·50	—	—	—
Белзця	—	—	—	7·55	5·25	—	—
Ярослава	—	—	—	10·45	—	—	—
Гребенова Сколього і Стрия	—	—	—	—	1·40¹	—	—
Лавочного	—	—	—	—	8·05	—	10·30
Сколього	—	—	—	12·10	—	—	—
Бруховичь	—	—	—	—	—	8.12³	—
Бруховичь	—	—	—	—	—	8·31³	—
Янова	—	—	—	7·40	1·01	—	—
Янова	—	—	—	7.57⁴	8·53⁵	—	—

¹) З Гребенова від 10 липня до 31 серпня. ²) Від 8 мая до 30 червня вкл. і від 16 серпня до 11 вересня вкл. ³) Від 1 липня до 15 серпня вкл. ⁴) Від 1 до 31 мая і від 16 до 30 вересня що день, а від 1 червня до 15 вересня лише в недїлї і сьвята. ⁵) Від 1 червня до 15 вересня лише в будні дни.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского; коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 і 36 мін.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

ІНСЕРАТИ.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).